

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଯଦି ତୁମେ ବାବାଟଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ ତେବେ ସେହି ଭୋଜନକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାତ୍ମକର ହୃଦୟ ମଧୁ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ, ତେଣୁ ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଭୋଜନ ବହୁତ ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ହେବା ଦରକାର ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମ ଦ୍ଵାରକୁ କେବେ ବି କାଳ ଆସିବ ନାହିଁ — କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକିନା ଏହି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଟଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବା ଶିଖି ଯାଇଛ । ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରକୁ କେବେ ବି କାଳ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବା ଶିଖିବା ପାଇଁ ଆସୁଛ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଲା ଅମରଲୋକ, ସେଠାରେ କାଳ କାହାକୁ ଖାଇନଥାଏ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୋଇ ଚାଲିଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ପ୍ରବଚନୀ ବୁଝି ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ସେହି କଥା ହିଁ ମନେ ରହିବା ଦରକାର । ଆମେ ଶୁଦ୍ର ଥିଲୁ, କିଭଳି ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ପୁଣି ସୁର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଦେବତା ହେବୁ । ଏହି ସତ୍ୟଯୁଗର ମତେଲ ପ୍ରବଚନୀରେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗର ମଝି ସମୟ, ଯାହାକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ମଝିରେ ସତ୍ୟଯୁଗର ମତେଲ ରହିବା ଦରକାର ଏବଂ ସେହି ମତେଲରେ ୧୫-୨୦ ଜଣ ଶତ୍ରୁତ୍ରୟଧାରୀ ତପସ୍ଵୀରେ ବସିବା ଉଚିତ୍ । ଯେପରି ସୁର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ ଦରଶାଯାଇଛି ସେହିଭଳି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଦରଶାକାକୁ ମଧୁ ପଡ଼ିବ । ଏଭଳି ମତେଲ ତିଆରି କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଏହିମାନେ ହିଁ ତପସ୍ଵୀ କରି ଏହିପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ତୁମର ପ୍ରଚାରମୂଳିକ ଅବସ୍ଥାର ଚିତ୍ର ମଧୁ ରହିଛି । ସାଧାରଣ ତପସ୍ଵୀର ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟ ରାଜପଦର । ସେହିଭଳି ଏହି ଚିତ୍ରକୁ ମଧୁ ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ଏହିମାନେ ହିଁ ସେହିଭଳି ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଚିତ୍ର ମଧୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖି ଏହିଭଳି ହେଉଛୁ । ତେଣୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ମଧୁ ନିଶ୍ଚିନତି ଭାବରେ ଦରଶାକାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେମାନେ ଦେଖିକରି ଆସୁଛ ତେଣୁ ସାରା ଦିନ ଏହି ଦୃଢ଼ତା ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍, ତେବେ ଯାଇ ତୁମେ ନିଜକୁ ଦୃଢ଼ତା ସାଗରତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ମାଷ୍ଟର ଦୃଢ଼ତା ସାଗର କହିପାରିବ । ଯଦି ଦୃଢ଼ତା ହିଁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ନାହିଁ ତେବେ କ’ଣ ଦୃଢ଼ତା ସାଗର ବୋଲି କହିପାରିବା! ସାରା ଦିନ ବୁଦ୍ଧି ଏଥିରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିଲେ ବନ୍ଧନ ମଧୁ କଟିଚାଲିବ । ଆମେ ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଛୁ ପୁଣି ଦେବତା ହେବୁ । ଯଦି ତୁମେ ଭଲଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନକରିବ ତେବେ କଷ୍ଟତ୍ରିୟ କୁଳକୁ ଚାଲିଯିବ । ତୁମେ ବୈକୁଣ୍ଠ ମଧୁ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ, ମୁଖ୍ୟ ତ ହେଉଛି ହିଁ ବୈକୁଣ୍ଠ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ହିଁ ବିଶାଳ ଆଗ୍ରହୀୟ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ତୁମର ଉଭୟ ଚିତ୍ର ରହିବା ଦରକାର, ଚତୁର୍ଥୀନ ପୋଷାକ ବା ଅଳଙ୍କାର ଆଦିରେ ସଜା ହୋଇଥିବା ଚିତ୍ର ଏବଂ ତପସ୍ଵୀର ଚିତ୍ର । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିଯିବେ ଇଏ ହିଁ ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ବସିଛନ୍ତି । ପୋଷାକ ତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବେ କିନ୍ତୁ ଚେହେରା ତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ବଦଳାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତାହାହେଲା ଅପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ, ଏହା ଦ୍ଵାରା ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଏମାନେ ସ୍ଵାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏହିମାନେ ହିଁ ପୁଣି ସେହିଭଳି ହେଉଛନ୍ତି । ଯିଏ ପରିଶ୍ରମ କରିବେ ସିଏ ପାଇବେ । ଦିନ ଆସିବ ଅନେକ ଆତ୍ମା ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ସଂଖ୍ୟା କମ୍ ଅଛି, ଦିନକୁ ଦିନ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ । ସାରା ସ୍ଵର୍ଗତକ୍ରର କିପରି ଘୁରୁଛି, ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି — ଆମେ ତପସ୍ଵୀ କରୁଛୁ ପୁଣି ଏହିଭଳି ହେବୁ, ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ସ୍ଵର୍ଗରାଜ୍ୟ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇ ବସିବା କାହିଁକିନା ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ସମସ୍ତ ଦୃଢ଼ତା ଅଛି ନା । ଆମେ କଣ ଥିଲୁ, ଏବେ କଣ ହେଉଛି । ଛାତ୍ର ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ସେହିଭଳି ତୁମକୁ ମଧୁ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ପାପ କଟିଥାଏ, ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ଶରୀର ମଧୁ ପବିତ୍ର ମିଳିଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଶୁଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁଣି ଦେବତା ହେବେ । ତେଣୁ ଏହାର ଯେତେ ବଡ଼ ମତେଲ ହେବ, ସେତେ ଭଲ, କାହିଁକିନା ଲେଖିବାକୁ ମଧୁ ହେବ — ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଥିବା ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ପାଠପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଉପରେ ଶିବବାବାଟଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧୁ ଅଛି, ଯିଏକି ତୁମକୁ ପାଠପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏହିଭଳି ହିଁ ହେଉଛ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧୁ ତୁମ ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି । ଇଏ ମଧୁ ଶତ୍ରୁତ୍ରୟଧାରୀ ଛାତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ରାମରାଜ୍ୟକୁ ମଧୁ ମାନୁନାହାନ୍ତି ଯଦିଓ ଗାୟନ ମଧୁ ରହିଛି ରାମ ରାଜା, ରାମ ପ୍ରଜା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଧର୍ମପ୍ରତିଷ୍ଠା ରାଜ୍ୟ ହିଁ ହେବ । ବାକି ତ୍ରେତାରେ କ୍ଷତ୍ରିୟମାନଙ୍କର ଗ୍ଳାନୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସୁର୍ୟ୍ୟବଂଶୀତ୍ମକର ଗ୍ଳାନୀ କରିନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ଏକଥା ମଧୁ ଲେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ରାମ ରାଜା, ରାମ ପ୍ରଜା.....ଧର୍ମର ଉପକାର ଅଟେ । ତାହା ମଧୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସମାନ ଅଟେ କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ୧୪ କଳା ରହିବ ନା! ସେଠାରେ ଏଭଳି ଗ୍ଳାନୀର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵପ୍ଷ୍ଟ କରିଦିଅ ଯେ ଆମେ କ’ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଆମେ ହିଁ ନିଜ ପାଇଁ ସ୍ଵର୍ଗରାଜ୍ୟ ସ୍ଵାପନା କରୁଛୁ ।

ସମସ୍ତେ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା ବିଶ୍ୱାସରେ ଶାନ୍ତିର ଏକମାତ୍ର ସଂରାଜ୍ୟ ଆମେ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ ।

ପରଦର୍ଶନୀ ଆଦି ଦେଖିଲେ ବାବାଟ୍ଟକର ବିଚାର ଚାଲୁଛି, ତୁମେମାନେ ଘରକୁ ଗଲେ ଏହିସବୁ କଥା ଭୁଲିଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍, ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ପରଦର୍ଶନୀରୁ ବାହାରକୁ ଗଲ ଏବଂ ସବୁକିଛି ଭୁଲିଗଲ । ଭଲ-ଭଲ ପୁରୁଷାରଥୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଏହି ବାବାଟ୍ଟକ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁଛି । ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଲେ ବାବାଟ୍ଟକର ସମ୍ପୃତି ମଧ୍ୟ ରହିବ ଏବଂ ଉନ୍ନତି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଯଦି ସତତୋପରାଧାନ ନ ହେବେ ତେବେ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପୃତିର ଯାତ୍ରାରେ ପକ୍କା ରହିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ରାଜଯୋଗୀ, ତୁମର ବଡ଼-ବଡ଼ ଜଟା ଅର୍ଥାତ୍ ବେଶୀ ଅଛି । କାରଣ ସବୁ ମହିମା ତୁମ ମାତାମାନଙ୍କର ହେଉଛି । ତୁମର ତ ସଂସାରୀକ ଭାବେ ଜଟା ଅର୍ଥାତ୍ ବେଶୀ ଅଛି । ରାଜଯୋଗୀ ଏବଂ ରାଜଯୋଗୀନୀମାନଙ୍କର ଏହା ସଂସାରୀକ ତପସ୍ୟାର ରୂପ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ବୁଝିବାର କଥା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମ କୁ ଛାଡ଼ି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ବାକି ସବୁ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ଆଦି ଭୁଲି ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଅ । ସିଏ ତୁମକୁ ବହୁତ ଧନବାନ୍ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ବଞ୍ଚି ଆଉ ଆଉ ମରିଯାଅ । ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ବଞ୍ଚି ଆଉ ଆଉ ମରିବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କାଳମାନଙ୍କର କାଳ, ତୁମକୁ ଏଭଳି ମରିବା ଶିଖାଉଛି ଯାହା ଦଞ୍ଚାରା ତୁମ ପାଖକୁ କେବେ କାଳ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି କାଳର ଅଧିନ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ଅମରପୁରୀ କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ତୁମକୁ ଅମରପୁରୀର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ଏହା ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଏବଂ ଅମରପୁରୀ । ଏହା ରାଜଯୋଗ ଅଟେ । ତୁମେ ଲେଖିଦିଅ ଯେ ଏଠାରେ ପୁନଃ ପୁରାତନ ଭାରତର ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ପରଦର୍ଶନୀ ଆଦି ଦେଖୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ବିଚାର ଆସିବା ଦରକାର ଯେ ଏହି ଚିତ୍ରରେ ଆଉ କ'ଣ ନୂତନତତ୍ତ୍ୱ ଆଣିବା ଦରକାର ଯାହା ଦଞ୍ଚାରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ । ବାସ୍ତବରେ ଏହାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଯେପରି ରାଜାରାଣୀ ସେହିଭଳି ପୁରଜା ତ ଏଥିରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୁଖ୍ୟତଃ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ପ୍ରତି ହିଁ ଜୋର ଦେବା ଉଚିତ୍ । ବିଶ୍ୱାସରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି କିପରି ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ଆସି ବୁଝ । ତୁମେ ଏସବୁ ନିଜ ପାଇଁ ହିଁ କରୁଛ । ତୁମେ ଯେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବ ତୁମକୁ ସେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ସନ୍ତାନମାନେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଦରଶ୍ୟ ଯେ କିଭଳି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ହେଉଛନ୍ତି । ପୁରଜା, ସାହୁକାର ପୁରଜା, ଦଞ୍ଚିତୀସ, ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ପୁରଜା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଅ । ଏଭଳି ସଠିକ୍ ଭାବରେ ତିଆରି କର ଯଦଞ୍ଚାରା ସମସ୍ତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ । ପରିଶ୍ରମ ତ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ, ସମସ୍ତ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ତୁମେ ପରଦର୍ଶନୀରେ ଏଭଳି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ବୁଝାଅ ଯଦଞ୍ଚାରା ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଆମକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ଆମେ ଏହିଭଳି ହୋଇପାରିବୁ । ନଚେତ୍ ପୁଣି ଭକ୍ତମାର୍ଗରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦଞ୍ଚାପରରେ ଆସିଯିବୁ ।

ତୁମେମାନେ ମହାରଥୀ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବାରୁ ତୁମର ବିଚାର ଆସୁଛି । ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଭାଇ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଜଗଦୀଶ ତ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଅଟେ, ଯିଏକି ମାଗାଜିନ୍ ପୁରକାଶ କରୁଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧମୋହନଙ୍କର ଲେଖିବା ସତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ସମ୍ଭବତଃ ତୃତୀୟ ନମ୍ବରରେ ଆଉ କିଏ ଆସିଯିବ । ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଚାଲିବ । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସେହି ପରମଆତ୍ମାଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ଭରି ରହିଛି ନା । ଯେପରି ତୁମେ ଗୀତ ଶୁଣୁଛ, ଏଥିରେ ପୁରା ରେକର୍ଡ୍ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଅଟେ । ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖରେ ଯେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଛି ତାହା ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ମିଳିଚାଲିବ । ଏକଥା ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଯଦିଓ ଯାହାବି କାର୍ଯ୍ୟ କର, ହାତରେ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ଶିବବାବାଟ୍ଟକ ପାଖରେ ରହୁ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମମା ଭୋଜନ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହେବା ଦରକାର । ବ୍ରହ୍ମମାଭୋଜନ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଭୋଜନ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେତେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥା'ନ୍ତି, ଭୋଜନରେ ସେତିକି ଶକ୍ତି ଆସିଥାଏ । ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମମାଭୋଜନର ବହୁତ ମହିମା କରିଥା'ନ୍ତି । ଯାହା ଦଞ୍ଚାରା ହୃଦୟ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ତେଣୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହେବା ଦରକାର । ବରତ୍ତମାନ ଏପରି କେହି ହୋଇନାହାନ୍ତି । ବରତ୍ତମାନ ଯଦି ଏହିପରି ହୋଇଯିବେ ତେବେ ତୁମର ବହୁତ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯିବ, କିନ୍ତୁ ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ବୁଦ୍ଧି ହେବାର ଅଛି । ଏଭଳି ବ୍ରାହ୍ମଣ ମଧ୍ୟ ଆସିବେ ଯିଏ କହିବେ ଯେ ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକର ସମ୍ପୃତିରେ ରହି ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛୁ । ବାବା ଚକ୍ଷୁଲେଖି ଦେଉଛନ୍ତି ନା । ଏଭଳି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆବଶ୍ୟକ ଯିଏ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବେ, ଭୋଜନ ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ ହେବା ଦରକାର ନା, ସୂଚିତ ଆଧାର ମଧ୍ୟ ଭୋଜନ ଅଟେ । ବାହାରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭୋଜନ ମିଳିନଥାଏ, ପିଲାମାନେ ଭୋଜନ ଖାଇବା ଦଞ୍ଚାରା ହିଁ ସତେଜ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଯୋଗୀ ସନ୍ତାନମାନେ ଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପଠାଇଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ରଖିଦେବେ । ମହାରଥୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ସମୟରେ ରହିବା ଉଚିତ୍, ଯାହା ଦଞ୍ଚାରା ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବ । ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମମା ଭୋଜନ ଖାଇ ଦେବତା ହୋଇଛୁ । ତେଣୁ ଖୁସିର ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମ ସହିତ କିପରି ମିଶୁଛନ୍ତି, ଏହି ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ତ୍ରାମାରେ ଅଛି । ସୃକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ତୁମର ମିଳନ ହେଉଛି । ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ଆଗ୍ରରାୟନନକ ଅଟେ କାହିଁକି ନା ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଆଗ୍ରରାୟନନକ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ଅର୍ଥ

ସହିତ ଏହି ସାକ୍ଷାତକାର ହେବା ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କ ଆଗତରୁ ଯତ୍ନମୟ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥାଏ, କେବଳ ସାକ୍ଷାତକାର କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ନବଧା ଭକ୍ତି କରିଥା'ନ୍ତି । ଭାବନା ଉପାଦାନଟିର ସାକ୍ଷାତକାର ହେଲେ ଆମେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନ୍ତୁ ଯେ ଏହି ପାଠପଢ଼ିବା ଦ୍ଵାରା ଏହିଭଳି ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢ଼ିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବେ । ବାକି ଏତେ ସବୁ ଯେଉଁ ଚିତ୍ତ ଯାହା ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ସାରତତ୍ତ୍ଵ କିଛି ନାହିଁ, ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ବିସ୍ତାର ଅଟେ । ଏହା ବହୁତ ବଡ଼ କାରବାର ଅଟେ । ଏବେ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ରହସ୍ୟକୁ ତୁମକୁ ଜାଣିଛୁ । ଏକଥା ବାବା ହିଁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସେ ଇଶ୍ଵରୀୟ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । କଳ୍ପ କଳ୍ପ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ କରିବା, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବା ବାବାଙ୍କର ହିଁ କାମ । କିନ୍ତୁ ଗୀତାରେ କେବଳ ଏହି ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟ କଳ୍ପ କଳ୍ପର ଖେଳ ଅଟେ । ଆମେ ଘରୁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ତ ପ୍ରତି ତୁମର ବିଚାର ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ - କିପରି କାହାକୁ ବୁଝାଯିବ । ଆମକୁ କହୁଛନ୍ତି କି ଆମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଆସିବୁ ନାହିଁ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ, ତୁମର ଧର୍ମସ୍ଵାଧୀନ ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଆସୁନାହିଁ, ଯଦି ସିଏ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଆସିବେ ତେବେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଆସିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମର ନିଜ-ନିଜର ସମୟ ଅନୁସାରେ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଏହା ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ନାଟକ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଖେଳ ଅଟେ । ଏଥିରେ କିଛି ବି କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏହି ଚିତ୍ତ ଆଦି ମଧ୍ୟ ନୂଆ କିଛି ନୁହେଁ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହିଭଳି ଅବିକଳ ଚାଲିଆସୁଛି । ବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପଡ଼ୁଛି, ମାରପିଟ୍ ଆଦିର ମଧ୍ୟ ବିଘ୍ନ ପଡ଼ୁଛି ନା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ବୁଝାଯାଉଛି, କୁହ, ଉପାଦାନଭାବ ରହିଛି ନା — କାମ ବିକାର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଏବେ ଏହି କଳିଯୁଗୀ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେବତା ଧର୍ମ ସ୍ଵାଧୀନ ହେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟପ୍ରାପ୍ତ କର । ଏଇଥିପାଇଁ ହିଁ ଝଗଡ଼ା ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛୁ । ଗଉରାଣ୍ଡରତ୍ନ (ରାଜସ୍ଵପାଳ) ନାମ ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ଆସିବେ ସେଥିପାଇଁ ଯୁକ୍ତି ରଚନା କରାଯାଉଛି । ହୋଇପାରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯିବେ । ବଡ଼ ଲୋକଙ୍କ ନାମ ଶୁଣି ଭେର ଆସିଯିବେ, କେହି ବଡ଼ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଆସିପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହା ବହୁତ ମୁସକିଲ୍ ଅଟେ । ବାବା କେତେ ଲେଖୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଉଦ୍ଘାଟନ କରାଉଛ ତାଙ୍କୁ ପରମେ ବୁଝାଅ ଯେ ଏହିଭଳି ଭାବେ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇପାରିବୁ । ବିଶ୍ଵରେ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ସ୍ଵାଧୀନ ହୋଇପାରିବ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ବିଶ୍ଵରେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ଥିଲା । ତୁମେ ଏହିଭଳି ଭାଷଣ କର ଏବଂ ତାହା ଯଦି ଖବରକାଗଜରେ ବାହାରିବ ତେବେ ପୁଣି ତୁମ ପାଖକୁ ଭେର ଆସିବାରେ ଲାଗିବେ, ଯିଏକି ତୁମକୁ ଶୋଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ନିଦ୍ରା ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେବା ଦ୍ଵାରା, ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ବଳ ମଧ୍ୟ ଆସିଥାଏ କାହିଁକିନା ଏହା ଦ୍ଵାରା ତୁମର ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ । ରୋଜଗାର କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କେବେ ନିଦ ଆସିନଥାଏ, କିମ୍ବା ଭୁଲାଇ ନଥାନ୍ତି, ରୋଜଗାର ଦ୍ଵାରା ଯେଉଁ ଭରିଗଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ମନ ଖୁସି ହୋଇ ନିଦ ଆସିନଥାଏ । ଏହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରୋଜଗାର କରୁଛୁ । ଦେବାଳିଆମାନେ ହିଁ ହାଲ ମାରିଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି, ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ କେବେ ନିଦ ଆସିନଥାଏ । ଯଦି ମିତ୍ର-ସମ୍ପର୍କୀ ମନେପଡ଼ିଥାଆନ୍ତି ତେବେ ଭୁଲାଇବାରେ ଲାଗନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ତା'ର ଲକ୍ଷଣ ଅଟେ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ତୁମକୁ କେବେ ହାଲ ଆସିବ ନାହିଁ, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତେ ପାଇଗଲେ ସେଠାରେ ଶୋଇବା, ଉଠିବା, ବସିବା ସବୁକିଛି କାଳଦା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ । ଲିବର ଘଡ଼ି ଭଳି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରଭ୍ରାନ୍ତ ହେବାର ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ସଲେଣ୍ଡର ଘଡ଼ି ଅର୍ଥାତ୍ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରଭ୍ରାନ୍ତ ହୋଇନାହିଁ । କେହି ହୋଇ ପାରୁଛନ୍ତି ତ କେହି ହୋଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଏ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତ୍ତଙ୍କ ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ମୁଖି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ସର୍ବଦା ଭରପୁର ରଖିବାକୁ ହେବ । ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହୋଇ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଚକ୍ରଧାରୀ ସ୍ଥିତିରେ ରହି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଦ୍ରାଜିତ ହୋଇ ଯୋଗ ଏବଂ ସେବାର ବଳ ଜମା କରିବାର ଅଛି । ରୋଜଗାର ସମୟରେ କେବେ ଅଳସୁଆ ହେବାର ନାହିଁ କିମ୍ବା ଭୁଲାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜର ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ଭାବନାକୁ ସନ୍ଦେହପୂର୍ଣ୍ଣ ରଖି ସମସ୍ତଙ୍କର ପରିଷ୍କାର ଫରିସ୍ତା ହୁଅ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଯଦି କାହା ପାଖକୁ କୌଣସି ଫରିସ୍ତା ଆସିଥାଏ ତେବେ ସେ କେତେ ଖୁସି ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ଫରିସ୍ତା ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କର ପରିଷ୍କାର । ହୃଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସାମିତଙ୍କର ପରିଷ୍କାର ନୁହେଁ, ବେହଦର ପରିଷ୍କାର । ଯିଏ ସନ୍ଦେହ କରୁଥିବ ତା'ର ପରିଷ୍କାର ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ପରିଷ୍କାର । କେହି କିପରି ବି ଆତ୍ମା ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି, ତୁମର

ଭାବନା, ସ୍ନେହଯୁକ୍ତ ହେଉ — ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ସମସ୍ତତଃକର ପ୍ରିୟ । କେହି ଅପମାନିତ କରୁ, ଘୃଣା କରୁ ତେବେ ବି ତା'ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ବା କଲ୍‌ସ୍ଥାଣର ଭାବନା ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉ କାହିଁକି ନା ସେହି ସମୟରେ ସିଏ ପରବଶ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଧୀନ ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବପ୍ରାୟରେ ସମ୍ପନ୍ନ ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ସଦା ହର୍ଷିତ, ସଦା ଖୁସି ଏବଂ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****